

РЕШЕНИЕ

№ 1219

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **12311** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на Д. Д. Т. от [населено място] срещу Решение № ПИ-407/26.11.2020 година на Директор ТД на НАП- С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че решението, както и разпореждането са издадени при допуснати нарушения на материалния закон, като не е обсъдено възражението за изтекла погасителна давност по ДОПК. Иска се отмяна на решението и на разпореждането за отказ за прекратяване на изпълнителното производство .

В съдебно заседание, жалбоподателят- Д. Д. Т. редовно и своевременно призован не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа адвокат С., редовно упълномощен, който заявява и претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на Решението развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на ТД на НАП-гр.С.,редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Й.,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по

делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП- С. е образувано Изпълнително дело №[ЕИК]/2016 година за неплатени от него публични вземания към дата 02.12.2016 година в общ размер на 9748,86 лева / от която главница 6413,28 лева и лихва в размер на 3335,58 лева.

На 02.12.2016 година до длъжника-жалбоподател е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК, с което е поканен в 7 дневен срок от получаване на съобщението да плати доброволно задължението заедно с лихвите, изчислени до окончателното изплащане на главницата.

На 10.12.2016 година е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки предвид това, че ще бъде затруднено събирането на установеното и изискуемо публично вземане по Изпълнително дело №[ЕИК]/2016 година в размер на 9762,46 лева в това число лихва в размер на 3349,18 лева и главница в размер на 6413,28 лева е наложен запор върху МПС собственост на длъжника.

На 13.12.2016 година е изпратено запорно съобщение до СДВР за налагане на запор върху МПС собственост на длъжника.

На 04.09.2020 година е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки предвид това, че ще затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по Изпълнително дело №[ЕИК]/2016 година в размер на 13 313,41 лева, в това число лихва в размер на 5 438,53 и главница в размер на 7874,88 лева с налагане на запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление, находящи си в две търговски банки.

На 10.01.2020 година Публичен изпълнител при ТД на НАП-С. издал Разпореждане за частично прекратяване на производство за принудително изпълнение, с което частично прекратил производството по Изпълнително дело №[ЕИК]/2016 година в частта за следните публични вземания по изпълнителни титули- УПФ- Декларация образец 6 от 30.04.2009 година, от 01.01.2008 година до 31.12.2008 година – главница в размер на 36 лева и лихва в размер на 57,69 лева, общ размер на задължението 93,69 лева, Здравно осигуряване- Декларация образец 6 за периода от 08.05.2009 година до 31.12.2009 година- лихва в размер на 6,46 лева, Здравно осигуряване-Декларация образец 6 за периода от 01.01.2020 година-29.09.2014 година лихва в размер на 21.06. лева, ДОО за периода 01.01.2008 година-31.12.2008 година главница в размер на 122,40 лева и лихва в размер на 196,14 лева общ размер на задължението 318,54 лева или общ размер на задължението 158,40 лева и лихва в размер на 281,35 лева и общ размер на задължението по частичното прекратяване в размер на 439,75 лева.

Съобщението за доброволно изпълнение от 2016 година, Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 10.12.2016 година, Разпореждане от 10.01.2020 година , Разпореждане от 18.05.2020 година и Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 04.09.2020 година са връчени на електронния адрес на жалбоподателя и получени от него на 30.09.2020 година.

На 30.09.2020 година жалбоподателят депозирал възражение до публичен изпълнител при ТД на НАП за погасяване по давност на публични задължения, подробно посочени във възражението-21 на брой.

На 06.10.2020 година публичен изпълнител при ТД на НАП с Разпореждане от същата дата прекратил поради изтекла погасителна давност събирането на публични вземания по ИД №[ЕИК]/2016 година/ подробно посочени в Разпореждането в общ размер на 1186,12 лева, в размер на 280 лева, и отписал посочените публични задължения, но отказал да прекрати поради изтекла давност събирането на следните вземания- за НЗОК за периода от 22.04.2013 година главница в размер на 342,72 лева и лихва в размер на 258,79 лева/ общ размер на задължението 601,51 лева, за Фонд за ДЗПО за периода от 22.04.2013 година главница в размер на 252 лева и лихва в размер на 190,28 лева общ размер на задължението 442,28 лева, за Фонд за ДОО за периода от 22.04.2013 година главница в размер на 821,52 лева и лихва в размер на 620,30 лева в общ размер на задължението 1441,82 лева за НЗОК за периода 15.12.2012 година в размер на 403,20 лева и лихва в размер на 345,57 лева общ размер на задължението 748,77 лева, Фонд ДЗПО за периода 15.12.2012 година в размер на 821,52 лева и лихва в размер на 759,09 лева общ размер на задължението 1580,61 лева НЗОК за периода 26.01.2012 в размер на 154,40 лева и лихва в размер на 235,17 лева общ размер на задължението 389,57 лева, Фонд ДЗПО за периода от 26.01.2012 година в размер на 252 лева и лихва в размер на 284,44 лева общ размер на задължението в размер на 536,44 лева, Фонд ДОО за периода 26.01.2012 година в размер на 730,80 лева и лихва в размер на 824,887 лева с общ размер на задължението 1555,68 лева, НЗОК за периода 22.04.2014 година в размер на 403,20 лева и лихва в размер на 263,49 лева с общ размер на задължението 666,69 лева, Фонд ДЗПО за периода от 22.04.2014 година в размер на 252 лева и лихва в размер на 164,68 лева общ размер на задължението 416,68 лева и Фонд ДОО за периода 22.04.2014 година в размер на 821,52 лева и лихва в размер на 536,85 лева общ размер на задължението 1358,37 лева общ размер на задължението по главницата -5506,88 лева главница и лихва в размер на 4716,39 лева и задължение в размер на 10223,27 лева.

На 16.10.2020 година жалбоподателят депозирал жалба срещу Разпореждането за отказ за прекратяване по давност на публични държавни вземания.

На 27.10.2020 година до жалбоподателя е изпратено уведомление от страна на Директор ТД на НАП- С. за отстраняване на нередовностите в подадената жалба .

На 11.11.2020 година Уведомлението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя.

На 20.11.2020 година жалбоподателят отстранил допуснатите нередовности в жалбата .

На 26.11.2020 година Директор ТД на НАП-С. издал оспореното решение, с което оставил жалбата на Д. Д. Т. срещу Разпореждането от 06.10.2020 година без уважение като неоснователна.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на дата 04.12.2020 година, а на 11.12.2020 година жалбоподателят депозирал жалба срещу издаденото Решение до АССГ.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267, ал.2 ДОПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Обжалваното Решение №ПИ-407/26.11.2020 година е акт, подлежащ на

съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът, издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от приложените по делото доказателства се установява, че лицето А. Г. към датата на издаване на Решението е заемала длъжността Директор ТД на НАП-С..

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му, Директор ТД на НАП- С. е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване и на материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266,ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на чл.162,ал.1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; по

По силата на чл.163,ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209,ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209,ал.2 от ДОПК, принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по [чл. 106](#) и [107](#), независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по [чл. 211, ал. 3](#), независимо дали е обжалвано.

В конкретния случай, от събраните доказателства е видно, че са налице изискуеми вземания на държавата за задължения представляващи вноски за ДОО, ЗО и УПФ, декларирани от лицето с Декларация образец 6, дължими за периода от 2010 година 2011, 2012 година и 2013 година както и лихвите върху тях, като е образувано Изпълнително дело през 2016 година, като на дата 02.12.2016 година е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение до длъжника, а с Постановление за налагане

на обезпечителни мерки от 10.12.2016 година е наложен заповор върху МПС ,собственост на длъжника.

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК, според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според алинея втора, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Според чл.172 от ДОПК, давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение, а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността, започва да тече нова давност. Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано, че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най-вече в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) **не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение**, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтекла придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като

стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на основанието за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпваната в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, от гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

Нито в Решението, нито в Разпореждането за отказ за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение както публичният изпълнител, така и Директор ТД на НАП не са посочили и не са изследвали въпроса кога длъжникът е следвало да подаде Декларация образец 6 за съответните периоди, кога е подадена и кога за всеки един период е следвало да бъде платено задължението по тази Декларация образец 6/ с посочване на конкретни дати, а само бланкетно и с едно изречение в Разпореждането е посочено кога е само следвало да бъде платено, а наред с това в самото Разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение има и неточно посочване на датата, на която е следвало да бъде платено задължението по Декларация образец 6. В Решението отново и само с посочване и изброяване на общо задължение и срок, в който е следвало да бъде платено задължението на база годишен период Директор ТД на НАП- не е изискал самите Декларация образец 6, които са подадени от лицето, не е изследвал въпроса по всяка една декларация кога е възникнало задължението за плащане, тези Декларации образец 6 не са приложени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, а самото разпореждане за отказ за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение липсват ясни мотиви защо и въз основа на какво публичният изпълнител е отказал да прекрати производството по принудително изпълнение. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че Решението и потвърденото с него Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всяка една Декларация образец 6, да посочи кога е следвало да бъде платена / на коя дата през коя година, да посочи точен падеж на всяко едно задължение по Декларация образец 6, да отговори подробно на всеки един довод във възражението на жалбоподателя – изтекла ли е или не съответната давност и едва тогава да издава какъвто и да било акт.

.С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски

е основателна и в негова полза следва да се присъдят разноски , но преди да бъде определен техният размер,съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано в последното съдебно заседание на дата 16.02.2021 година от страна на процесуалния представител на ответника по жалбата.

Жалбоподателят е представляван от адвокат С. и в представения Договор за правна помощ и съдействие е видно, че договореното и платено в брой адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред АССГ е в размер на 1500 лева. Но преди да бъде определен техният размер, съдът намира,че следва да бъде редуцирано адвокатското възнаграждение на основание нормата на чл.161 от ДОПК. От доказателствата по делото е видно ,че жалбоподателят е подал една жалба срещу един акт, а адвокатското възнаграждение е платено в брой.Настоящият съдебен състав намира, че това възнаграждение, което се претендира от страна на жалбоподателя е прекомерно и същото следва да бъде редуцирано по реда на чл.161 ДОПК и тъй като по се присъжда възнаграждение само за един адвокат,то възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.2,т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела без определен материален интерес е 500 лева. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е в размер на 1500 лева и то следва да бъде редуцирано по реда на чл.161 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ , ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. От своя страна нормата на специалния ДОПК- чл.161 предоставя право на съда и при липса на искане от страната да присъди по-нисък размер на адвокатското възнаграждение,ако то е прекомерно и не съответства на фактическата и правната сложност/ аргумент от нормата на чл.161,ал.2 от ДОПК-при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#)...В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.Съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита по административни дела без определен материален интерес възнаграждението на адвоката в конкретния случай възлиза на 500 лева ,а претендирането на сумата от 1500 лева е прекомерно и следва да бъде редуцирано именно до този размер. В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 510 лева- заплатената от него държавна такса, както и редуцираният размер на възнаграждението на адвоката.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство.Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то

произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия Претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноси е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №ПИ-407/26.11.2020 година на Директор ТД на НАП- С. И ПОТВЪРДЕНОТО С НЕГО РАЗПОРЕЖДАНЕ ЗА ОТКАЗ ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ПРОИЗВОДСТВО ПО ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ, ИЗХ.№С200022-137-0008118/06.10.2020 ГОДИНА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП- С..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП- С. ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ И ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО НА Д. Д. Т. ОТ 30.09.2020 ГОДИНА ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА Д. Д. Т. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 510 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: